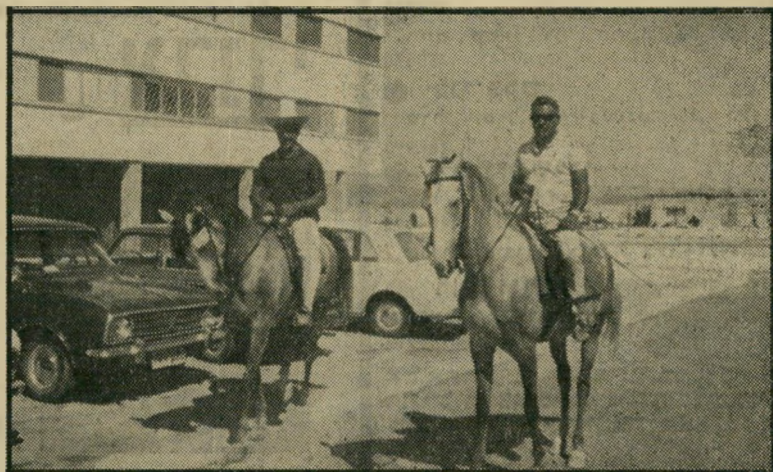

קורבן מיספר שניים
עמירם כץ, שועלה-ערבה הוותיק והי-
מונטה, בתחילת דרכו, עם אשתו חיה
על גדות הכינרת. עמירם היה ידוע כמי שמכיר כל אבן וכל שביל בערבה, קשר את
גורלו בה בגיל צעיר, הקים את ביתו בערד, שם נולדו גם שלושת ילדיו.

סנדר, מאנשי הגנרל הפולני אנדרס, גלחם
בצבא הבריטי באיטליה במלחמת-העולם
השנייה. אחרי המלחמה חזר האב לסולין,
ורמי עימו. בשנת 1957 הגיע רמי לישראל,
הפעם יחד עם אחותו, שנולדה אחרי
המלחמה.

בשנת 1964 גילה רמי את ערד, וארבע
שנים לאחר-מכן הביא עימו לשם את
רעייתו, חיה (27), שאותה הכיר עוד
כשהיה בתנועת הנוער-העובד. שם נולדו
להם שלושת ילדיהם הבלונדיים, הבן בן
השמונה ושהי הבנות, בנות חמש ושנתיים.
רמי לא עסק בעבודה מוגדרת, אך היה
בעל תחביבים רבים. מרבית הפריטים

הסוסה שנחייחמה
ירדנה, סוסתו של עמירם כץ, הסבה לבעליה
תענוגות רבים, כשכתפופת העדיפה, על-פני
המכוננית שלו. ה"שועל" והסוסה, היו יוצאים לסיורים ממושכים בערבה, אך עמירם
העדיף את סוסתו גם בתוך ערד, עיר מגוריו, מבלי לחשוש שמא יקבל דו"ח-חנייה.

אחרי נישואיהם, עם תום מלחמת-
השחרור, התגוררו השניים בגיבעתיים
ועמירם עבד כנהג בקואופרטיב דן. אביו,
בנימין כץ, הגיע לארץ עם העלייה הי-
שנייה, והיה ממייסדיה של חברת רגב.
הבן המשיך בדרכו, והיה המנהל הראשון
של משרדי-התיירות אגודת דרכי הארץ.
הנסיעות, הטיולים, הטבע, הקסימותו ורית-
קו את ליבו. הוא היה מוכן לקום בכל
שעה משעות היממה, כדי לצאת לסיור
בערבה.

ממפקח-תחבורה בן הפך למורה-דרך.
הוא מכר את המניה שלו בקואופרטיב
וקשר את גורלו בערבה האהובה עליו.
הוא אירגן טיולים בקומנדקארים ליס-המלח
ולסיני, הקים את בית-ההארה שפן-זוהר,
עובד, והקים את תחנת-הדלק בסדום. הוא
הכיר כל אבן וכל שביל באזור, ונהג
לשוטט בו שעות ארוכות, רק כדי לראות
שוב קבוצת עצים כלשהי או את השתברות
קרני השמש השוקעת על הצוקים התלולים.
עשרות מחבריו של עמירם התכוננו,
בימים אלה, לבוא אל ביתו כדי לחגוג
עימו את קבלת דרגת רב-סרן-מילואים
שעמד לקבל בקרוב. אחד מילדיו הקרוב
ביום, הרשקו סולי, סיפר השבוע כי עמד
להצטרף אל עמירם ושמשון לסיור בנאות
הכיכר, אך מסיבות טכניות בילבד נבצר
ממנו הדבר. אולם הוא סמוך ובטוח, כי
אילו נתאפשר לו הדבר היה נוסע עימם
בביטחון גמור, כפי שנהגו תמיד.

גם עמירם הותיר אחריו שלושה ילדים:
שתי בנות-תאומות ובן, ארנון, שחגג את
יום-הולדתו ה-28 בדיוק ביום החמישי
שעבר, היום שבו נקבר אביו.

האיש בעל

ידי-הזהב

ח ברם שר משושן פייר ועמירם כץ,
רם ("רמי") שחם (34), היה מוכר
בערד כ"האיש בעל ידי-הזהב", אלא שידי-
הזהב שלו לא הביאו לרמי עושר, רק
אשר.
הוא נולד ברחובות. אביו, סטאניסלב

שבערד, העטור גינה וגדר חיה ירוקה,
רוחשים החיים. הבריס וידידים באים
להביע את תנחומיהם למישפתה האבלה,
ומצפים למצוא אווירת ייאוש ואבל כבד.
אך הם מוצאים שם את חיה כץ, רעייתו
של עמירם, האומרת להם: "לא, לא טעיר
תם. זהו ביתו של עמירם, אבל אנחנו
לא בהלם. אני עוד מעודדת את האחרים,
שמתמוטטים כשהם באים הנה."

האהבה

לערבה

ע מירם היה אומר לי: "אני לא
אמות במיטה". הוא רצה להגיד
שהוא יגמור את חייו בערבה, בטבע."
הכל בבית נוהג כפי שהיה. דומה שעמירם
כץ לא מת כלל — אלא רק נעלם במרחבי
הערבה האהובה עליו.

עם רעייתו חיה הגיע לערד כאשר
עדיין אפשר היה למנות את מיספר תושביה
של העיר על אצבעות שתי הידיים. כאשר
מלאו לעמירם, צבר ילד גיבעתיים, 15
שנים, הצטרף להגנה, ובגיל 17 כבר היה
חייל בבריגדה, עסק באיטליה בריכוז פלרי
טים יהודיים שביקשו לעלות לארץ, והשי-
תחרר כשמלאו לו 20. חיה היתה בת 18.

ים
המלח

סדום

ירדן

נאות
הככר

מקום האסון

השטח הס-
גודר של-
זוכו נכנסו שמשון פייר וחבריו נמצא
דרומית ליס-המלח, לא הרחק מן הגבול.

את גורלו בגורלה של העיר החדשה, ערד,
כאשר הגיעו שמשון ורחל לערד ניצבו
במקום רק 10 בתים. הם התגוררו בצריף
משך שבע שנים, "היתה זו", מספרת רחל,
"התקופה היפה ביותר בחיינו." שם גם
נולדו שלושת ילדיהם.

באמצע שנות השישים החל שמשון פייר
עובד במפעלי יס-המלח, כמפעיל. בשנת
1967 ניגש למיכרו פנימי של המפעל,
וקיבל את משרת קצין-הביטחון, או גם
זכה בכינוי "מלך סדום". בתפקיד זה
החזיק, בהצלחה גדולה, עד יום מותו.
עמירם כץ (51), היה חברו הטוב
של שמשון פייר. בביתו התדיקומתי

הצייד
עמירם כץ באחת החורשות
שבהן אהב לסייר, כשעימו
הרובה הפרטי שלו וכובע בוקרים על
ראשו. בדמותו זו הכירוהו תושבי האזור.

בביתו, הרהיטים למשל, הם מעשה-ידידיו,
למרות שלא היה לו ניסיון במלאכת-
הנגרות. הוא אהב לצלם, במיוחד את
מראות הערבה, ולעסוק במלאכות-יד.
אולם, כיוון שלא היה קשור עם מקום-
עבודה כלשהו, נותרו עתה רעייתו וילדיו
ללא מקור-פרנסה.

העיר ערד עטופה אבל, היא מתקשה
לעכל את האסון הכבד. שנטל עימו שלושה
מבניה-תושביה האהודים ביותר. קשה גם
להבין כיצד אירע הדבר דווקא להם,
לשועלי-הערבה הוותיקים והמונסיים, רק
דבר אחד יודעים אנשי ערד לומר, כולם
כאיש אחד: "שמשון, עמירם ורמי, היו
מהגזע שהמדינה הזאת כבר לא מייצרת
יותר."

מרסל זוהר

קורבן מיספר שלושה

רמי שחם, עם אשתו חיה, שאותה
צילם מאות פעמים, בוכות תחביב,
הצילום, צורף רמי על ציוד הצילום שלו לסיור האחרון, בו מצא את מותו. רמי הגיע
לערד בשנת 1964 וארבע שנים לאחר-מכן הביא עימו לשם את רעייתו חיה.